

2 MÓZES

19-20. FEJEZET

A harmadik hónapban, azután hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, ugyanazon a napon megérkeztek a Sínai-pusztába.

Refidímből útnak indulva megérkeztek a Sínai-pusztába, és tábort ütöttek a pusztában. Ott táborozott Izráel a hegyel szemben.

Mózes fölment Istenhez, az ÚR pedig így kiáltott hozzá a hegyről: Így szólj Jákób házához, és ezt hirdesd Izráel fiainak:

Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket.

Isten azt mondta Mózesnek, hogy először ismétlje el, hogy mit tett Ő eddig a népért: kihozta őket az Egyiptomból, sasszárnyakon hozta magához. Most pedig a jelen és a jövő:

Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld.

Papok királysága és szent nép lesztek. Ezeket az igéket kell elmondanod Izráel fiainak.

A pap volt az az ember, aki Isten előtt az embereket, és az emberek előtt pedig Istent képviselte. Mivel Izrael papok királysága lesz, ezért őket arra választotta ki Isten, hogy ők képviseljék Istent a világ előtt. Isten olyan embereket keres, akik Őt képviselik.

Azután lejött Mózes, összehívta a nép véneit, és előadta nekik mindazokat az igéket, amelyeket az ÚR parancsolt neki.

Az egész nép egy akarattal felelte: Megtesszük mindazt, amit az ÚR mondott.

Milyen elhamarkodott válasz!

Mózes megvitte a nép válaszát az ÚRnak.

Itt Mózes volt a pap, azaz ő képviselte Isten előtt a népet, és a nép előtt Istent.

A mi főpapunk Krisztus lett, mivel Ő képvisel minket az Atyánál, és Ő képviseli az Atyát előttünk. „Egyetlen közbenjáró van Isten és ember között: Jézus Krisztus, az Ember.”

Itt viszont Mózes a közbenjáró, és az Ószövetségben mindig ez volt a papok dolga.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Íme, elmegyek hozzád sűrű felhőben, hogy hallja a nép, amikor beszélek veled, és neked is higgyenek mindenkor. És elmondta Mózes a nép válaszát az ÚRnak.

Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Menj a néphez, és rendeld el, hogy ma és holnap szenteljék meg magukat, és mossák ki a felsőruhájukat.

A ruhák megmosása szimbólikus jelentőséggel bírt, az emberek Isten előtt kellett megtisztítsák magukat: szívüket, eszüket, életüket. A megszentelés azt jelenti, hogy elkülöníteni magukat egy bizonyos célra, azaz Isten céljára.

Legyenek készen harmadnapra, mert a harmadik napon leszáll az ÚR az egész nép szeme láttára a Sínai-hegyre.

És vonj határt a nép körül, és mondd: Őrizkedjétek fölmenni a hegyre, még a szélét se érintsétek! Meg kell halnia mindenkinek, aki érinti azt.

Nem szabad kézzel hozzányúlni az ilyenhez, hanem meg kell kövezni, vagy nyíllal lelőni; akár állat, akár ember az, nem maradhat életben. Majd csak ha a kürt hosszan zeng, akkor szabad fölmenni a hegyre.

Akkor lejött Mózes a hegyről a néphez, elrendelte, hogy a nép szentelje meg magát, és mossák ki felsőruhájukat.

Majd ezt mondta a népnek: Legyetek készen harmadnapra! Asszonyhoz ne közeledjétek!

A harmadik napon virradatkor pedig mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor megrémült az egész nép a táborban.

El tudjátok képzelni, hogy milyen lehetett, amikor Isten ilyen módon mutatta meg magát az embereknek? Lejött a felhő a Sínai-hegyre, hatalmas kürtzengéssel, tűz és villámlás és mennydörgés!

Mózes pedig kivezette a népet a táborból Isten elé, és ők megálltak a hegy lábánál.

A Sínai-hegy egészen füstbe borult, mert leszállt rá tűzben az ÚR. Füstje úgy szállt föl, mint a kemence füstje, és az egész hegy nagyon regett.

A kürt zengése egyre erősebben hangzott. Mózes beszélt, és az Isten mennydörgésben felelt neki.

Leszállt tehát az ÚR a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára, és fölhívta az ÚR Mózeset a hegy csúcsára. Mózes fölment.

Az ÚR így szólt Mózeshez: Menj le, és intsd meg a népet, hogy ne törjön előre azért, hogy lássa az URat, mert akkor sokan elesnek közülük.

Még a papok is, akik különben közeledhetnek az ÚRhoz, szenteljék meg magukat, hogy rájuk ne rontson az ÚR!

A 22.-ik vers azt sugallja, hogy egyes papok azt gondolhatták, hogy ők nem kell megszenteljék magukat, mert ez csak a többi emberre vonatkozik. A Zsidókhöz írt levélben olvashatjuk, hogy ezen a napon néhány pap meg is halt, és Mózes ezért kellett elmondja nekik, hogy ők sem kivételek.

Az emberek sokszor azt gondolják, hogy „én olyan szent vagyok, fölötte állok minden szabálynak, és Istennek különleges megállapodása van velem”, de ez nem így van. A Zsidó 12:25-ben ezt olvassuk:

Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk.

Az ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri: „Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.”

Nyilván ez azokra a papokra is vonatkozik, akik itt álltak a Sínai-hegynél a néppel.

Mózes azt felelte az ÚRnak: Nem jöhet föl a nép a Sínai-hegyre, hiszen te intettél így bennünket: Vonj határt a hegy körül, és tartsd szentnek azt!

De az ÚR ezt mondta neki: Indulj, menj le, és jöjj fel Áronnal együtt! De a papok és a nép ne törjön előre, és ne jöjjenek föl az ÚRhoz, hogy rájuk ne rontson.

Mózes tehát lement a néphez, és ezt megmondta nekik.

Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket:

Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.

Ne legyen más istened rajtam kívül!

Először is: „Én vagyok Jehova, a te Istened.” A Jehova szó azt jelenti, hogy „a valamivé váló”, amelyen keresztül Isten kifejezi azt, hogy mivé szeretne válni a népéért. Isten azzá szeretne válni, amire neked éppen szükséged van.

A „Ne legyen más istened rajtam kívül”, azt jelenti, hogy egyetlen más Istent sem tisztelhetsz, és nem szolgálhatsz, Ő kell legyen az életed kizárólagos Istene.

Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak.

Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bûnéért a fiaikat is harmad- és negyedézig, ha gyűlölnék engem.

De irgalmasan bánok ezerézig azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.

Semmiféle szobrot vagy faragott képmást nem lehet csinálni, és ez mindenre vonatkozik, ami a mennyben vagy a földön és a vízben van, beleértve az angyalokat is.

Az embereknek mindig, minden kultúrában volt istentudata, és gyakran követték el azt a bűnt, hogy saját isteneket csináltak maguknak. Amikor egy ember istent készít magának akkor általában így kezdi: „Ha én isten lennék, akkor én ilyen lennék, ezt cselekedném, így reagálnék, stb...”

A görögök is létrehozták a saját isteneiket, és a görög mitológiából megismerhetjük az istenről alkotott elképzeléseiket, amely tulajdonképpen őket magukat mutatja be istenként. Ha egy fickó szerelmes volt egy lányba, és egy másik kérő el akarta venni tőle a lányt, akkor ha a fickó isten lenne, akkor varázserővel meg tudná őt szerezni. Így születnek meg azok az istenek, amelyek beleártják magukat az emberek szerelmi életébe, és istenként a saját előnyükre használhatják hatalmukat. Ez az alapja a görög mitológiának: az emberek saját isteneket hoztak létre.

Amikor az ember alkot istent magának, akkor az isten magához az emberhez lesz hasonló, saját magának kivetítése lesz, tehát az ember gyakran egyszerűen önmagát imádja. Általában, ha valaki elutasítja az igaz, élő Istent, akkor az ő istene saját magának kivetítése lesz. Ezért vagyok óvatos azokkal, akik így kezdik mondanivalójukat: „Nem tudom, hogy Isten miért tesz ilyen dolgot...” Tulajdonképpen azt mondják, hogy „ha én lennék Isten, akkor én nem tennék ilyent, tudnám én ezt ennél jobban is csinálni.” Ez az ember közel van ahhoz, hogy saját istent készítsen magának.

„Ha én lennék Isten, akkor ezt csinálnám”..., és ha nem úgy reagál Isten, ahogy én tenném, akkor megharagszom és azt mondom, hogy „nem értem, hogy engedhet meg Isten egy ilyen dolgot...”, mintha Isten nagy hibát követett volna el ezzel kapcsolatban. „Mert ha én lennék Isten, akkor ezt sokkal jobban csináltam volna...”

Ha te volnál az Isten, akkor nem szeretnék sokáig itt lenni ebben a világegyetemben...

Amikor Jób és barátai Istenről beszélgettek, és arról, hogy milyen volt Isten és mit csinált, tulajdonképpen csak saját elképzeléseiket próbálták Isten szájába adni. Amikor Isten ezek után megjelent, azt mondta Jóbnak, hogy kapja össze magát, mert fel fog tenni neki néhány kérdést: „Hol voltál akkor, amikor megvettem a Föld alapjait?

Össze tudod-e kötni a Fiastyúk szálait? A Kaszás-csillag köteleit meg tudod-e oldani?

De Jób azt mondta, hogy tedd csak a dolgodat, Uram, mert fogalmam sincs róla.

Valóban elég bajunk van a saját életünk vezetésével, nemhogy magát az univerzumot tudnánk elvezetni.

Az ember magához hasonló istent alkot, de legtöbbször ez az isten még nála is sokkal alacsonyabbrendű. Dávid szerint:

A pogányok bálványai ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.

Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak,

van fülük, de nem hallanak, lehelet sincs szájukban.

Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.

Az ember olyanná válik mint az istene, és ha egy alacsonyabbrendű istenben hisz, akkor le fog alacsonyodni hozzá. Ha az istened nem lát, hamarosan te sem fogod látni Isten dolgait, ha a te istened nem hall, akkor nemsokára te is meg fogsz süketülni, és nem fogod hallani Isten hangját: olyan érzéketlenné fogsz válni, mint a te istened.

Isten tehát szigorúan megtiltotta, hogy bármiféle szobrot vagy képet készítsenek róla. Ennek fényében, vajon miért van az egyháznak annyi Jézus szobra, képe. Mit akar az ember jelképezni, amikor egy bálványt készít magának? Azt, hogy elveszítette istentudatát, és ezért szüksége van egy emlékeztetőre.

Ha folyamatosan Isten tudatában élek, akkor semmiféle kegytárgyra sincs szükségem ahhoz, hogy Istenre emlékeztessen. A kegytárgy elkészítése nemcsak az istentudat elvesztését, hanem e tudat visszaszerzésének óhaját is jelenti.

Az emberek sokmindenből képesek bálványt készíteni maguknak. Például, bálványozni kezdik azt a helyet, ahol ültek a templomban, amikor rádöbentek Isten jelenlétére. Milyen gyönyörű is volt az az élmény, gondolják magukban. Menjünk vissza oda és ismételjük meg. És visszatérnek oda, mert azt hiszik, hogy istentudatuk egy helyhez kötött.

Ébresztő, barátom! Valamit elvesztettél! Pál apostol azt mondta, hogy benne élünk, mozgunk, benne létezőnk, Isten itt van! Isten veled van, csak az Ő jelenlétének tudatát vesztetted el, és ezért keresel valamit, ami emlékeztetni tud arra a múltbeli élményre. De Isten új élményeket tartogat számodra, és nem akarja, hogy a múltban élj, hanem mindennapos kapcsolatban szeretne veled lenni, hogy naponta megtapasztalhasd szeretetét és kegyelmét.

Ne mondd ki hiába Istenednek, az ÚRnak a nevét, mert nem hagyja az ÚR büntetés nélkül, ha valaki hiába mondja ki a nevét!

Ez sokkal többet jelent annál, minthogy az Isten nevét csúnya szövegkörnyezetben használjuk. Hát akkor mit jelent? Azt, hogy ha Jehova nevét használod, akkor Őt helyezted életed központjába, Őt tartod életed irányítójának. Ha viszont nem adod meg neki a lehetőséget, hogy irányítsa az életedet, akkor hiába mondd ki az Ő nevét.

Gyakran mondogatjuk, hogy „Uram, Uram!” De Jézus azt mondta, hogy „miért mondjátok, hogy „Uram, Uram, és nem teszitek azt, amit én parancsolok.” Ha nem engedelmeskedtek neki, akkor hiába használjátok az Ő nevét. Ezért a legnagyobb istenkáromlás nem a csúnya beszéd Isten nevét használva, hanem az, amikor egyesek szavakban és külső tettekben Istent vallják meg, de valójában Istennek nincs helye életükben a hétköznapijaik során. Ha csak „vasárnapi” kapcsolatod van Istennel, akkor az Ő nevét hiába veszed magadra. Ez a legnagyobb istenkáromlás.

*Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!
Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat!*

Ha ötnapos munkahét szerint élsz, akkor nem tartod be a törvényt.

*De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgálód, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény.
Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta és megszentelte az ÚR a nyugalom napját.*

Sokan manapság szeretnek nagy ügyet csinálni a szünnapból, és abból, hogy miért vasárnap imádjuk Istent. Szerintük ezt szombaton kellene megtenni, és még azt is képesek kimondani, hogy a vasárnapi istentisztelet az antikrisztus jele.

Azt szeretném először is mondani, hogy én minden nap tisztelem és imádom Istent, mert szerintem a hét minden napja megfelelő arra, hogy Istent dicsőítsük. Szerintem Isten az ember miatt állapította meg a 6+1-es formát. A szombat az emberért van és nem az ember a szombatért. Isten az ember testének pihentetése miatt rendelte el az egynapos szabadidőt, és szerintem egészségesebbek és hosszabb életűek lennénk, ha heti egy napot ágyban töltenénk, és nem csinálnánk semmit. Én nagyon szeretném megtenni ezt.

Ezt a törvényt Isten az izraeli nép számára adta, amint ez a 2Mózes 31:16-17-ben olvasható:

Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre örök szövetségül.

Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent.

Érdekes, hogy Jézust folyamatosan vádolták a szombat nap törvényével kapcsolatban, és ez volt a legnagyobb nézetkülönbség Jézus és a farizeusok között. Amikor a búzamezőkön mentek keresztül, Jézus megengedte a tanítványainak, hogy megtisztítsák a búzát és egyenek belőle szombaton. A farizeusok a sok szombatra vonatkozó értelmezési szabályukkal valóban nagyon megszigorították ezt a törvényt. Így, ahelyett, hogy egy pihenőnap lett volna, inkább a rabság napja lett, mert olyan nehéz volt betartani azt a sok szigorúságot, hogy állandó félelemben éltek az emberek, hogy nehogy megszegjék a szabályokat.

A korai egyházban, amikor a jeruzsálemi gyülekezet figyelmét felhívták arra, hogy a pogányból lett keresztény gyülekezetek nem tartják be Mózes törvényeit, elhatározták, hogy nem is fogják megkövetelni tőlük a mózesi törvények betartását, csak egyes részeit, amelyek a bálványokkal és a húsevással kapcsolatosak. Semmit sem említettek viszont a szombat napról, ami az gyülekezetet illeti.

A törvényt nem azért adta Isten, hogy szentté tegye az embert. A legnagyobb félreértés a törvénnyel kapcsolatban az, hogy ha megtartom a törvényt, akkor szentté válok. Ha az üdvösség a törvény által volna, akkor Krisztus hiába halt volna meg. De a megigazulás még akkor sem lehet a törvény által, ha sikerülne azt betartani, mert a megigazulás Krisztusba vetett hitből van.

Isten népének szövetsége a törvénnyel szembeni engedelmisségen alapult. De ez a régi szövetség elbukott az ember gyengesége miatt, mert az ember képtelen volt betartani a törvényt, és ezért Isten egy új szövetséget hozott létre, amely nem az ember, hanem Isten hűségén alapul. Az Ő hűsége alapján tartja meg a szövetséget velünk, és ez a szövetség örökérvényű, mert Isten állni fogja a szavát. Nekem tehát csak azt kell elhiggyem, hogy Isten állni fogja a szavát.

Akkor ez az jelenti, hogy semmi közöm a törvényhez, és úgy élhetek, ahogy akarok, megszeghetem bármelyik törvényt? Isten ments, hisz „mi akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetünk abban ezután is?” Ez viszont azt jelenti, hogy Isten nekem adja a Szentlélek új erejét, amely képessé tesz arra, hogy azzá váljak, akivé Isten akarja”.

Az ötödik parancsolatot egyesek az első táblára helyezik, mert azt mondják, hogy az anyát és az apát mindig felsőbbrendűként kell kezelni, akár csak Istent. Nem vitatkozom ezzel, hisz semmi különbség nincs a két változat között, mert mindenképpen része a tízparancsolatnak.

Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked!

Ne ölj!

Ne paráználkodj!

Ne lopj!

Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!

Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgálóját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé!

A „ne kívánd” részre mondta Pál apostol, hogy ez a törvény elbukatta őt. „Nem tudtam, hogy a kívánság bűn, mindaddig, amíg ezt nem olvastam a törvényben. Amikor ezt a törvényt megmutatta nekem a Lélek, akkor halottá váltam, ez megölt engem.”

Pál mindent megtett, amire képes volt, hogy a törvény szerint igazzá váljon, és amikor a filippieknek leírta a farizeusi életét azt mondta, hogy: *a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.*

De amikor rájött, hogy a törvény lelki síkon mozog, akkor teljesen elbukott, meghalt.

A törvényt tehát lélekben kell értelmezni, és ez volt Krisztus tanításának alapja is. Mit is jelent akkor valójában az, hogy „Ne ölj”? Azt, hogy nem gyűlölhetsz senkit sem, mert a gyűlölet a gyilkosság melegágya. Így anélkül, hogy valaha valakit is megérintenél, mégis megszegheted a „Ne ölj” törvényt úgy, hogy gyűlölet és ellenségeskedés van benned iránta.

A törvény célja az volt, hogy Jézus Krisztus felé vonjon minket azáltal, hogy rádöbbenünk lelki csődünkre, és rájövünk, hogy semmiféle képpen nem tudjuk megfizetni tartozásunkat.

Az egész nép szemtanúja volt a mennydörgésnek és villámlásnak, a kürtzengésnek és a hegy füstölgésének. Látva mindezt, a nép reszketni kezdett, és távolabbra állt.

És azt mondták Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk rád, de Isten ne beszéljen velünk, mert akkor meghalunk!

Mózes azonban így felelt a népnek: Ne féljétek, mert azért jött Isten, hogy próbára tegyen benneteket, és hogy őt féljétek mindig, és ne vétkezzetek!

Isten kegyelmének szavai ezek. „Azt mondtátok, hogy az ő népe akartok lenni, ezért eljött, hogy próbára tegyen benneteket, hogy őt féljétek és tiszteljétek és ne vétkezzetek.” Ezért adta a törvényt, hogy tudtukra adja, hogy mi a megfelelő kapcsolat alapja Vele és az emberekkel. Mert ha nincs meg a megfelelő kapcsolat Istennel, akkor nincs értelme tovább lépni, és az emberekkel való megfelelő kapcsolatról beszélni.

Ezért történt az, hogy amikor a gazdag ifjú odament Jézushoz és megkérdezte, hogy „Jó Mester, mit kell tegyek az üdvösségért?” Jézus először is megkérdezte, hogy „miért hívsz jónak, mert csak egy jó van, az Isten.” Mit mondott ezzel Jézus neki? Vagy azt, hogy „én nem vagyok jó”, vagy azt, hogy „én Isten vagyok.” Szeretné megmutatni az ifjúnak, hogy felismerte az igazságot Jézussal kapcsolatban: hogy Ő az Isten.

Mit kell tegyek, hogy örök életem legyen? – kérdezte az ifjú. Tartsd meg a törvényeket. Melyeket, Uram? És melyeket mondta az Úr? A törvény első tábláját, az Istennel való kapcsolatot. Miért? Mert ha ezt nem tartja be, akkor semmi értelme továbblépni a másodikra. Ha nincs megfelelő kapcsolatod Istennel, akkor nem lesz megfelelő kapcsolatod embertársaiddal.

Miután az ifjú azt felelte, hogy megtartotta a törvényt ifjúsága óta, Jézus azt mondta, hogy „add el minden vagyonodat, add a pénzt a szegényeknek, kövess engem, és kincsed lesz a mennyországban.” Mit tett Jézus? Rámutatott az ifjú kijelentésének hibájára.

Az első parancsolat: „Ne legyenek idegen isteneid rajtam kívül”. Ezt a törvényt szegte meg, mert a vagyona volt az istene, és ez fontosabb volt neki, mint Isten tisztelete és követése.

Vigyázzatok, hogy mit mondtok, mert Jézus meg fogja próbálni a hiteteket. Sokmindent csak félvállról veszünk, amikor Istennel kapcsolatban nyilatkozunk. „Oh, Istenem, mindenem amim van, a tiéd.” Remek, akkor ezt és ezt kérem tőled... Oh, Uram, hát nem egészen így gondoltam, tudod, hogy ez csak jelképes beszéd volt... Üres szavakat adunk az Úrnak, és bűnösök vagyunk ezzel kapcsolatban.

Isten felsorolta tehát a bűnöket és azért adta törvényt, hogy ne vétkezzenek.

A nép tehát távolabbra állt, Mózes viszont közelebb ment a sötét felhőhöz, ahol az Isten volt. Akkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Ti láttátok, hogy a mennyből beszéltem veletek.

Ne készítsetek azért ezüstisteneket; aranyisteneket se készítsetek magatoknak.

Földből csinálj nekem oltárt, és azon áldozd égőáldozatodat és békeáldozatodat, juhodat és marhádát.

Figyeljük csak meg, hogy az Úr még azt sem akarja, hogy cifra oltárokat építsenek neki.

Elmegyek hozzád, és megáldalak minden szent helyen, ahol emlékezetessé teszem a nevemet.

Ha pedig kőoltárt csinálsz nekem, ne faragott kőből építsd, mert ha vésővel nyúlsz hozzá, megszentelteleníted.

Isten nem akar semmiféle figyelem elvonó dolgot, még egy dicső, cifra oltárt sem. Nem akarja, hogy az ember saját keze munkáját dicsőítse. Istenem, segíts minket a mai egyházban, mert oly sok helyen az emberek cifra munkáját, a túldíszített oltárokat, hatalmas épületeket kell csodáljuk, és Istennek nem lehet ezekkel a kedvében járni. Isten azt mondja, hogy légy egyszerű: Építsd földből az oltárt, ez megfelel nekem, és ha kövekből építéd, akkor ne faragd ki azokat, hagyd csak természetesen.

Nem az emberek keze munkáját kell dicsérjük, hogy pl. milyen gyönyörű szentélyt, aranyoltárt építettek az emberi kezek. Nagyon sok helyen Isten dicsőítésétől elvonja a figyelmedet az építési remekmű, az épület gazdagsága, és ezek miatt nem veszed észre Istent. Egyedül Istené lehet a dicsőség. Isten irgalmazzon annak az embernek, aki saját magára akarja vonni a figyelmet, miközben Isten szolgálatát végzi.

Lépcsőkön se menj föl az oltárhoz, hogy ki ne lássék közben a szemérmed.

Mással ne menj fel lépcsőkön az oltárhoz, hogy a csupasz lábadra irányuljon a figyelem. Isten nem akarja, hogy semmi másra figyelj, csak Őrá. A szíved és a lelked rá kell irányuljon, és ezért mi is megpróbálunk minden figyelem elvonó dolgot a minimumra csökkenteni itt a gyülekezetben. Semmi olyat nem akarunk, ami emberekre irányítaná a figyelmet, inkább az Isten Igéjére és Istenre magára akarunk figyelni. „Isten őrizz, hogy bárki dicsőséget akarjon az Ő jelenlétében.”

A dicsőítő zenészeinkkel is a legnagyobb problémánk az, hogy bármilyen feltűnő tárgy, öltözet és mozdulat azonnal elvonja a figyelmet arról amit énekelnek. És abban a pillanatban, amikor ez megtörténik Istent fosztjuk meg attól, ami az Ővé! És Isten rajtam fogja számonkérni mindezt. Nagyon fontos, hogy megtartsuk a kényes egyensúlyt, és úgy végezzünk mindent, hogy ne én, hanem Krisztus látszon mindenkben. Ha ez teljesül, akkor a szolgálatom Isten által elfogadott és áldott lesz.

Ha viszont másra irányítjuk a figyelmet, akkor az embereket megfosztjuk Isten áldásaitól, ami egy nagy tragédia.

Istenem köszönjük a törvényedet, és gyönyörködünk azokban, egyetértünk velük, és szeretnénk betölteni a törvényeidet. Adj erőt, Urunk, hogy azok legyünk, akiké Te akarsz formálni, hogy azt tegyük, amit gyerekeidként meg kell tegyünk.

51 perc